

Arrest

nr. 129 757 van 19 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 februari 2014 tot niet ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijken volgende feiten: verzoekster dient op 27 augustus 2013 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot die over een beperkt verblijfsrecht in België beschikt

1.2. Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot niet ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf (bijlage 41quater). Verzoekster wordt

hiervan in kennis gesteld op 28 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Gelet op de artikelen 9bis,10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag voor een machtiging tot verblijf, ingediend op 06.08.2013 op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: A Voornamen: T Nationaliteit: Armenië

(...)

is niet ontvankelijk om deze reden:

Betrokkene toont niet aan dat ze zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis van de wet.

Het argument dat betrokkene nog een beroep heeft tegen een weigering van de asielaanvraag, beroep dat hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is achterhaald. Op 20.09.2013 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat betrokkene niet aanmerking komt voor asiel, noch voor subsidiaire bescherming. Betrokkene is niet meer zwanger; ze beviel op 08.11.2013.

Het feit dat betrokkene al meer dan 1 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft en dat ze talrijke relaties heeft opgebouwd, ontslaan haar niet van de plicht de geijkte procedure voor het aanvragen van verblijfsrecht te volgen. Betrokkene was op de hoogte dat haar verblijf tijdelijk werd toegestaan voor de duur van de asielaanvraag; daar deze aanvraag negatief werd beoordeeld vormen de aangehaalde opgebouwde sociale relaties geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis van de wet. Ten eerste wordt geen enkel stuk ter staving van de opgebouwde relaties aangebracht, noch van de bewering dat ze hier een duurzame en lokale verankering aantoot..

Daarenboven stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende:

"Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). "

Deze redenering is hier duidelijk van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen bovendien het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Wat betreft het aanhalen van artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten en artikel 22 van de Grondwet : er is hier helemaal geen sprake van een willekeurige of onwettige inmenging in het privéleven van betrokkene, of het niet eerbiedigen ervan . Er wordt verwacht van betrokkene dat ze zich schikt naar de voorziene procedure voor het aanvragen van verblijfsrecht; er wordt nergens beweerd dat

ze geen recht heeft op een privéleven. Het naleven van procedures voorzien in de Belgische wetgeving kan bezwaarlijk omschreven worden als een schending van haar privéleven.

Het feit dat betrokkene nooit enig probleem van openbare orde heeft gekend en blijk geeft van onberispelijk gedrag is lovenswaardig, maar vormt geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet. Trouwens, van alle burgers die zich op het grondgebied bevinden wordt verwacht dat ze geen inbreuken plegen op de openbare orde.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 12bis, § 2, derde zin en laatste zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat art. 12 bis als volgt luidt:

Art. 12bis.[1 § 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; 4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°. § 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document. De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd. De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend

op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden. § 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan. Indien de minister of zijn gemachtigde oordeelt dat de aanvraag niet kennelijk ongegrond is, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis werd gebracht van het gemeentebestuur, wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. De vreemdeling wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal met een periode van drie maanden verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager vóór afloop van de in het derde lid bepaalde termijn. [2 § 3bis. In afwijking van § 2, derde, vijfde en zesde lid en van § 3, derde en vierde lid, moet de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en voormalig houder is van een Europese blauwe kaart, zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in § 2, tweede lid, worden getroffen en betekend. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bedoeld huwelijk of de voorwaarden verbonden aan de in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, bedoelde duurzame en stabiele relatie, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn eenmaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt toegestaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. Indien na het verstrijken van de termijn van vier maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden wanneer de vereiste documenten zijn voorgelegd. In het andere geval wordt zij geweigerd.]2 § 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, § 2. [2 De bepalingen van § 3, derde lid en vierde lid en van § 3bis zijn eveneens van toepassing.]2 § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht

en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. § 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.]]1

Uit de combinatie van §4 en §3 t blijkt dus dat de beslissing tot toelating tot verblijf ten laatste zes maanden na het indienen van de aanvraag getroffen en betekend moet worden.

Dat gedaagde in de beslissing zelf duidelijk aanhaalt dat de aanvraag dateert van 06.08.2013 en dus bezwaarlijk kan stellen ze later te hebben gehad.

Toegepast op verzoekster is aanvraag ingediend op 06.08.2013. Een beslissing tot mogelijke toelating moet dus worden getroffen en betekend ten laatste op 06.02.2014.

Bestreden beslissing dateert echter van 19.02.2014 waardoor de uiterste datum dertien dagen overschreden is. Verzoekster stelt dat artikel 12bis, §2 laatste zin zeer duidelijk is en van toepassing is op zowel aanvragen vanuit het buitenland als aanvragen in het Rijk namelijk dat 'Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag is ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.'

Dat ten overvloede verzoekster van mening is dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beslissing.

Dat de bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikelen 10bis, 10ter en 9bis van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing in rechte is gesteund.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot die over een beperkt verblijfsrecht beschikt in België.

Hoewel in de aanvraag, vermeld in punt 1.1., werd gesteld dat de aanvraag "conform artikel 10 en 12bis" van de vreemdelingenwet werd ingediend, was een onderzoek van de aanvraag in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet niet aan de orde. Gezinshereniging in het kader van artikel 10, § 4 van de vreemdelingenwet, die in beginsel plaats heeft onder de vorm van een aanvraag om toelating tot verblijf, heeft enkel betrekking op familieleden van vreemdelingen die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd zijn om er zich te vestigen.

In het thans voorliggende geval beschikt de echtgenoot van verzoekster enkel over een tijdelijk verblijfsrecht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geheel terecht de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft onderzocht conform artikel 10bis van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op de gezinshereniging van familieleden met vreemdelingen die over een beperkt verblijf in België beschikken.

3.4. De relevante bepalingen van artikel 10ter van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luiden als volgt:

"§ 1. De aanvraag tot machtiging tot verblijf wordt ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien door artikel 9 of 9bis.

De datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag is die waarop alle bewijzen, bedoeld in artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste en tweede lid, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd, met inbegrip van een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, indien de aanvrager ouder is dan 18 jaar, alsmede een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten.

§ 2. De beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in § 1, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...)"

Hieruit blijkt duidelijk dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10bis van de vreemdelingenwet moet worden ingediend volgens de modaliteiten van artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet. Voorts wordt duidelijk bepaald dat een beslissing moet worden getroffen én betekend ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend. Tenslotte vermeldt artikel 10ter van de vreemdelingenwet dat de datum voor het indienen van de in artikel 10bis bedoelde aanvraag deze is waarop alle bewijzen, bedoeld in artikel 10bis, § 1, eerste lid, of § 2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

Verder bepaalt artikel 26/2/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) dat indien de gemachtigde de aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 10bis van de vreemdelingenwet, ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling, niet ontvankelijk verklaard, quod in casu, deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 41quater wordt betekend.

3.5. Verzoekster houdt voor dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag.

De Raad merkt op dat verzoekster ter ondersteuning van haar betoog niet op nuttige wijze naar artikel 12bis van de vreemdelingenwet kan verwijzen. Dit artikel is enkel van toepassing op vreemdelingen die zich in één der artikel 10 van de vreemdelingenwet voorziene gevallen bevinden. Om redenen die reeds hierboven werden uiteengezet, was een onderzoek van de aanvraag in het kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet niet aan de orde. Het betoog van verzoekster op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Verzoekster betoogt dat de aanvraag werd ingediend op 6 augustus 2013 en wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing zelf duidelijk aanhaalt dat de aanvraag werd ingediend op 6 augustus 2013. Volgens verzoekster kan de gemachtigde bezwaarlijk stellen de aanvraag later te hebben ontvangen.

De verwerende partij daarentegen voert in haar nota met opmerkingen aan dat de verzoekster haar aanvraag weliswaar dateerde op 6 augustus 2013 maar deze aanvraag pas op 27 augustus 2013 neerlegde, wat *"ten genoegen van recht uit de stempel [blijkt] die door de gemeente van Elsene werd aangebracht op de aanvraag die door de verzoekende partij werd gedateerd op 6. 8.2013"*.

3.6. Uit artikel 26/2/1, § 3 van het vreemdelingenbesluit blijkt niet dat de burgemeester of zijn gemachtigde ertoe gehouden is om een ontvangstbewijs van de aanvraag conform een wettelijk bepaald model van bijlage te overhandigen. De wetgever heeft dus niet voorzien in een officieel stuk dat de datum van de indiening van de aanvraag attesteert.

Bij nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de aanvraag van verzoekster werd gedateerd op 6 augustus 2013. Het gegeven dat de aanvraag werd gedateerd op 6 augustus 2013 betekent echter niet dat de aanvraag daadwerkelijk op deze datum bij de gemeente Elsene werd ingediend. De datering van de aanvraag vormt geen afdoende bewijs van de datum van indiening. Het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de aanvraag werd ingediend op 6 augustus 2013 doet hieraan geen afbreuk aangezien dit niet wordt ondersteund door enig stuk of bewijskrachtig element in het administratief dossier.

Slechts de stempel die de gemeente Elsene die op 27 augustus 2013 op de aanvraag aanbracht, toont op afdoende wijze aan dat minstens op die datum de aanvraag bij de gemeente werd ingediend. Aangezien er enkel zekerheid is over het feit dat de aanvraag minstens op 27 augustus 2013 werd ingediend, was 27 februari 2014 de laatste dag waarop de bestreden beslissing kon worden getroffen en betekend, zoals de verwerende partij zelf in haar nota met opmerkingen aanhaalt.

3.7. Uit de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing blijkt echter dat de bestreden beslissing pas op 28 februari 2014 werd betekend, dit is buiten de termijn van zes maanden zoals bepaald in artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Hoewel blijkt dat de bestreden beslissing een dag te laat werd betekend, toont verzoekster haar belang bij het beroep tot nietigverklaring niet aan. De nietigverklaring van de bestreden beslissing kan haar in casu geen voordeel opleveren. De termijn van zes maanden is enkel een vervaltermijn wanneer aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de gemachtigde is verbonden. Dit doet zich enkel voor in zoverre binnen deze termijn van zes maanden geen beslissing werd getroffen door de gemachtigde. Dit volgt duidelijk uit de lezing van artikel 10ter, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Indien na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.”* Enkel in het specifieke geval dat de gemachtigde er niet toe overgaat een beslissing te treffen binnen de voorziene termijn van artikel 10ter, § 1 van de vreemdelingenwet, vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling, namelijk de verstrekking van een machtiging tot verblijf. Artikel 26/2/1, § 5 van het vreemdelingenbesluit bevestigt: *“§ 5. Indien de beslissing gunstig is of indien binnen de in artikel 10ter, § 2, eerste lid, « of § 2ter, eerste lid, van de wet, bedoelde termijn, die eventueel verlengd wordt, geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van de burgemeester of zijn gemachtigde, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, af aan de vreemdeling. (...)”*

Uit artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat als uitgangspunt wordt genomen dat binnen de termijn van zes maanden in beginsel dient te worden overgegaan tot het nemen van de beslissing én tot het betekenen van deze beslissing, doch dat het positief gevolg dat erin bestaat dat een verblijfsmachtiging dient te worden verstrekt, enkel geldt indien binnen de termijn van zes maanden na de aanvraag geen enkele beslissing werd *“getroffen”*.

Vervolgens wordt volledigheidshalve nog verwezen naar artikel 10ter, § 2 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5.4 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG). Er dient te worden vastgesteld dat deze wetsbepaling in overeenstemming is met artikel 5.4 van de richtlijn 2003/86/EG. Deze bepaling luidt immers als volgt:

“Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden.

Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.”

Uit deze bepaling volgt op geen enkele wijze dat de Europese wetgever bij het opstellen van deze richtlijn een positief gevolg heeft willen verbinden aan het enkele gegeven dat de beslissing niet ter kennis werd gebracht binnen de voorziene termijn waarbinnen, in beginsel, de beslissing dient te worden genomen én betekend. Er is immers enkel sprake van gevolgen wegens het uitblijven van *“een beslissing”* bij het verstrijken van de bedoelde termijn.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij (oud) artikel 10ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt zo dan ook uitdrukkelijk aangegeven: *“Overeenkomstig artikel 5, § 4, derde lid, van de richtlijn voorziet het artikel dat de machtiging tot verblijf moet worden toegekend wanneer er na het verstrijken van de termijn van (9) maanden voor het onderzoek, die eventueel wordt verlengd, geen beslissing werd genomen. In dit verband moet een zeer duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen het ontbreken van een beslissing bij het verstrijken van de termijn van maximum (9) maanden, die het recht op de machtiging tot verblijf als gevolg heeft, en het ontbreken van kennisgeving binnen dezelfde termijn, van een (negatieve) genomen beslissing. Zelfs indien, zoals in de grote meerderheid van de gevallen, de kennisgeving plaatsheeft binnen een zeer korte termijn na de genomen beslissing, kan het gebeuren, hoewel de nodige stappen op tijd zijn gedaan, dat een beslissing genomen binnen de termijn van (9) maanden*

slechts betekend wordt na het verstrijken van deze termijn, omwille van omstandigheden eigen aan het land van oorsprong van de aanvrager of omwille van, bijvoorbeeld, een adreswijziging van deze laatste. Dit verstrijken van de termijn zal vanzelfsprekend niet leiden tot het recht op machtiging tot verblijf, voor zover wel degelijk een (negatieve) beslissing werd genomen binnen de gestelde termijn.” (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 55).

Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing wel werd getroffen binnen de termijn van zes maanden, met name op 19 februari 2014. Er is dan ook geen sprake van een vervaltermijn of een positief gevolg dat daaraan moet worden verbonden.

3.8. Verzoekster houdt tenslotte voor dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van de aanvraag en niet op het ogenblik van de beslissing.

De Raad benadrukt dat krachtens artikel 10ter, § 1 van de vreemdelingenwet, de aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 10bis van de vreemdelingenwet moet worden ingediend volgens de modaliteiten die worden voorzien in artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet. Indien de vreemdeling, wegens buitengewone omstandigheden, de aanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, dan gebeurt dit op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en is het contentieus met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet van toepassing. In die zin moet worden vastgesteld dat de Raad van State herhaaldelijk heeft benadrukt dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld op het moment van de beslissing (RvS 15 juni 2006, nr. 150.163 en RvS 7 mei 2013, nr. 223.428).

Uit wat voorafgaat blijkt dat een schending van de materiële motiveringsplicht niet wordt aangetoond. Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES